

Kõne: Eesti - hiiglane meie hinges

Lugupeetud Eesti rahvas, head sõbrad ja kaasteelised!

Täna on päev, mil me seisatame. Me seisatame keset argipäeva ruttu, et vaadata otsa oma riigile, oma lipule ja, mis kõige olulisem, üksteisele. Eesti Vabariigi aastapäev ei ole lihtsalt kuupäev kalendris. See on meie ühine südametukse, mis on vastu pidanud nii tormidele kui ka vaikusele.

Eesti on kodu, mis algab meist endist. Kui me mõtleme Eestile, siis me ei mõtle tavaliselt riigiparaadile või paragrahvidele. Me mõtleme kargest hommikust rabas, suitsusauna lõhnast, rukkileiva maitsest või sellest hetkest lauluväljakul, kus tuhanded hääled saavad üheks. See on tunne, et siin on minu koht.

Eesti ei ole suur riik kaartide peal, aga ta on hiiglane meie hinges. Meie vabadus ei ole iseenesestmõistetav kingitus, vaid see on habras ja kallis vara, mida on hoidnud meie esiisade vankumatu tahe ja meie emade hällilaulud. See on vabadus rääkida oma emakeeles - keeles, mis on nii vana ja nii tark, et suudab kirjeldada ka kõige keerulisemaid tundeid vaid ühe mühina abil.

Me kõik vastutame Eesti heaolu eest. Täna maailmas, mis on täis ebakindlust ja muutusi, küsime me tihti: „Mis saab edasi? ” Vastus peitub meis endis. Riik ei ole „nemad ” kuskil kaugel pealinnas. Riik oleme „meie ” - siin saalis, oma kodudes, oma tööpostidel.

Meie tugevus ei peitu selles, et me oleme alati ühel nõul. Meie tugevus peitub selles, et me hoolime. Isegi siis, kui me vaidleme, teeme me seda sellepärast, et meile läheb korda, kuidas meie riigil on. Meie kohus on hoida seda maad nii, et ka saja aasta pärast saaksid meie järeltulijad joosta nendel samadel rannaliivadel ja tunda unkust, et nemad on eestlased.

Mina olen olnud kodutütar pea kümme aastat ning mul on tekkinud auväärne võimalus välja õpetada uued algklassidest tulevad noorliikmed. Vaadates täna neid noori, meie Eesti noori, näen ma julgust ja nutikust. Ma näen põlvkonda, kes on maailmale avatud, kuid kelle juured on sügaval siinses mullas. See annab mulle kindlustunde, et Eesti on hoitud kauaks ja jääb hoituks ka siis, kui mina olen läinud. Meie kultuur jääb ellu, meie keel jääb helisema ja meie vaim jääb vabaks.

Lõpetuseks tsiteerin ühte meie suurkuju, kõikide poolt armastatud Lennart Meri on öelnud: “Eesti on täpselt nii suur, kui suureks me teda ise oma vaimus teeme.” Tehkem ta siis täna suureks oma rõõmu, oma tänu ja oma ühtehoidmisega.

Palju õnne meile kõigile! Elagu Eesti!